

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 32.

1ste august 1900.

26de aarg.

Stallars gut.

Børneblad

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. W. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar etspeditions-lønen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 81.

Jesús helbreder 10 spebalske.

“Min hjæl lob Herren og glem ikke alle hans velgjerninger” (Salm. 103, 2).

I denne fortælling møder os nogle meget ulukkelige mennesker, nemlig 10 spebalske. Vil du finde denne sygdom beskrevet i Guds ord, saa se efter i 3 Mos. 13de og 14de kap. Den, som blev angreben af spebalskhed, raadnede tomme for tomme, indtil der ikke var en skej igjen paa hele hans legeme. Hans aande og hele legeme gik fra sig en væmmelig stant. Sygdommen var meget smitsom. Saa snart det blev sikkert, at nogen havde faaet den, blev han afstængt fra alle mennesker, som ikke havde samme sygdom; det hjalp ikke, om det saa var kongen selv. Vi læser ikke nogensteds, at noget menneske har kunnet helbrede denne sygdom.

Den spebalskhed, som vi kender i vor tid, skal ikke være saa ondartet; ialfald ikke saa smitsom.

Disse ti spebalske, som omtales i vor fortælling, fik høre, at Jesús drog forbi. De havde vist alle hørt adskillig om Jesús; thi han var nu paa sin sidste rejse shover mod Jerusalem; og disse opholdt sig ved grænsen mellem Galilæa og Samaria. I Galilæa havde Jesús gjort mange undergjerninger.

De raabte til ham: “Jesús, Mester, forbarm dig over os!” De kaldte ham med det rette navn. Saa hør man altid gjøre, naar man beider til Gud; ikke tillægge ham navne, som han ikke har givet sig selv; thi da bliver det en afgud, man beider til.

Hvad svarede Jesús dem? “Gaar bort og viser eder for præsterne.” Hvorfor skulde de det? Efter Moseloven var præsterne sundhedspoliti; de havde derfor at undersøge og afgjøre om nogen var angreben af spebalskhed.

Jesús var lydigh imod lovene. Derfor vilde han, at disse spebalske skulde gaa lovens vei.

At de alle gik, trods det, at de engang af præsterne var blevet erklærede for spebalske og spebalskheden endnu hængte ved dem, viser, at de alle har havt tillid til Jesús, at han kunde hjælpe dem.

Og de blev ikke stoffede. Da de gik bort, blev de helbrede. Sygdommen forsvandt. Deres hjød og hud blev igjen ren, som da de var børn. De følte nyt liv i alle sine lemmer, ny kraft i alle sine ben. Na, hvor glade de maa have været.

Men hvad hører vi? En af dem, da han saa, at han var helbredet, vendte tilbage til Jesús og takkede ham. Han kunde ikke gaa længer, før end han havde faaet se sin velgjører og faaet takket ham. Det var en samaritan; han hørte til dem, som havde lidet fjendskab til Jesús. Af ham kunde man have ventet mindst.

End de andre 9? Ja, Jesús spørger ogsaa efter dem: “Blev ikke alle 10 rensede? hvor er da de andre 9?”

De vendte altsaa ikke tilbage for at takke Jesús. Mon de ikke var glade over, at de var blevne læget? Jo, det var de ganske vist. Men hvorledes kunde de da glemme sin velgjører? Ja, se det er det slygge utatnemmelige menneskehjerte, som er slyg. Disse spebalske har vel tænkt som saa: Nu er vi da blevet kvit den fæle sygdom, som vi blev plaget med fremfor andre mennesker — og hvorfor skulde vi plages med den fremfor andre? Nu har vi da faaet vor sundhed igjen som andre mennesker; og hvorfor skulde ikke vi have det ligesaa godt som andre?

Paa den maade syntes de ikke, at de havde noget særegent at takke for, de havde nu endelig faaet det kun som folk flest, og det var ikke mere end deres ret, syntes de. Saa glemte de sin velgjører.

Paa denne maade er der mange, mange mennesker, som glemmer at takke Gud for hans velgjerninger. En er slyg. Han vil saa gjerne blive frist. Saa bliver han frist, men glemmer at takke. Ranske han takker lægen, men Gud glemmes. Er han i dødsfare? Han giver Gud store løfter, om han vil reddé ham. Han bliver reddet. Men Gud glemmes.

En moder sidder ved sit barns sygeleie. Hun græder og beider til Gud, at han vil lade hende beholde barnet. Hun faar beholde barnet. Men hun glemmer at takke Gud.

Gud har renset os alle af den største spebalskhed, som er synden. Han rensede os i daabens bad, da vi var ganske smaa. Er der

nogen døgte som har glemt det og glemt at takke Gud for det?

Utaknemmeligheden mod Gud er stor; og den er en stor synd. Derfor bør vi nok flittig bede: Herre gib mig et taknemmeligt hjerte og lær mig daglig at takke dig for alle dine velgjerninger. "Min sjæl lov Herren og glem ikke alle hans velgjerninger."

Og saa?

Der kom engang en munter yngling ilende til en gammel from mand og raabte: Glæd dig med mig, min fader! Endelig, endelig har min onkel gibet sit samtykke, nu kan jeg komme til højskolen og blive en retslærd; nu er min lykke gjort!

Godt, min søn, svarede den gamle; nu vil du da begynde at læse flittigt, dog — hvad saa?

Efter tre aar har jeg bestaaet min examen og jeg vil da med ære forlade højskolen og tiltræde mit kald.

Dg saa?

Saa vil jeg ikke lade det mangle paa flid og samvittighedsfuldhed; man vil tale om mig vidt og bredt, og alle folk, fornemme og ringe, vil spørge mig og skjænte mig sin tillid.

Dg saa?

Saa vil jeg spare sammen og blive en velstandsmand, jeg vil tage mig en retsaffens hustru og sætte foden under eget bord.

Dg saa?

Saa vil jeg opdrage mine børn, at de kan blive til noget, enhver det hvortil han har gaver, og de vil skikke sig vel og træde i sin faders fodspor.

Dg saa?

Saa vil jeg tage hvile og glæde mig i mine børns lykke, nyde deres kjærlighed og have en lykkelig alderdom.

Dg saa?

Saa? — Ja — man kan jo ikke blive paa jorden til evig tid, og om man kunde det, vilde det ikke engang være godt, — saa — ja da vil jeg — da maa jeg dø.

Dg saa? raabte den gamle igjen, tog begge hans hænder og saa ham ind i øinene. Min søn, og saa?

Da blegnede den glade yngling og begyndte at bæbe og taarerne strømmede. — Tak min fader sagde han endelig, jeg havde glemt hovedsagen, at det er mennesket bestikket at dø, og saa — dommen. Men fra idag af skal det ikke mere være saaleeds.

Foragt ikke de gamle.

Et ektepar havde en gammel fader at forsørge og en liden femaarig søn at opdrage. Faderen blev altid svagere og svagere, hans hænder og knæ skjalb, han hørte ogsaa kun libet og havde ikke flere tænder. Naar han nu sad ved bordet, kunde han ikke mere holde fast paa steen, spilde suppen paa bordet og noget kunde ogsaa rende ud af munden paa ham. Sønnen og hans kone sølte væmmelse herover, og derfor maatte den gamle bedstefader endelig sætte sig i kattelovnsstrogen, og de gav ham hans mad i et lerskab, og ofte ikke heller nok, forat han skulde passe godt paa og ikke spille noget. Han saa bedrøbet paa bordet og hans øine blev vaade. Engang kunde ikke heller hans hænder holde fast paa fadet, det faldt paa gulbet og knustes. Den unge kone kjendte, men han sagde intet, men sukkede kun. Den unge mand sagde heller ikke noget, men han gjorde et fad af træ til den gamle, deraf maatte han saa æde. En stund efter sidder den lille søn paa gulbet med et stykke træ i haanden og skar deri med en kniv. "Nu Jakob, hvad er det du gjør?" sagde faderen. "Et libet fad", sagde lille Jakob, "jeg gjør et libet fad, deraf skal fader og moder engang spise, naar jeg bliver stor."

Manden og konen saa en stund paa hinanden, begyndte at græde og førte atter bedstefaderen tilbage til bordet, og fra nu af lod de ham altid spise med sig og sagde ikke et ord, om han spillede noget.

Hermine Bernhoffs barnehistorier.

"For en skilling skradto ba k."

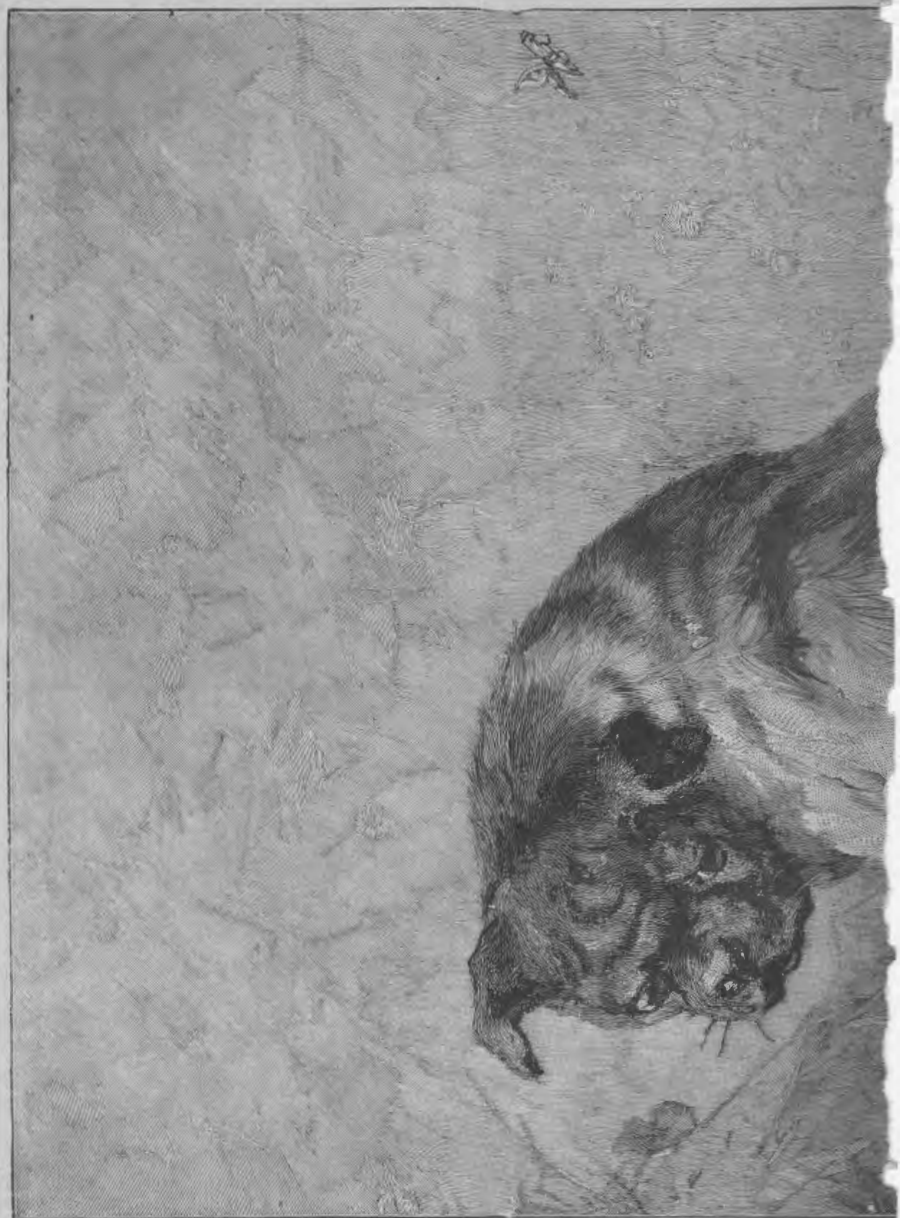
(Slutning.)

"Gud ste lov, han lever", sagde han med et lettelsens sut og tog forsigtig fat i Hagbart for med faderens hjælp at løfte ham ind i en af de shgebogne, som nu begyndte at ankomme til ulhkesstedet.

* * *

Da den saarede atter vaagnebe til bevidsthed, fandt han sig i et stort bærelse, som han aldrig før havde seet; den høre arm laa i et bind paa brystet, og han kjendte sig stiv og forstødt over hele kroppen.

Borte ved vinduet sad en liden pige og striketebe; fra sibe bærelset løb en dæmpet klirren, som om nogen var beskjæftiget med kopper og fabe,

And this more & head!

og rundt om i det koselige hjerum var alt saa net og ryddeligt, at der straks kom en underlig tryk og hjemlig følelse over ham.

I det samme saa barnet ved vinduet op fra sit arbejde, og da hun mødte hans undrende blik, lagde hun strømpen væk, gik forsigtig over gulbet og aabnede døren, som førte til værelset ved siden af.

"Mor, han er vaaqnet", hvistede hun ivrig og traadte et skridt tilbage for at slippe moderen ind, en trivelig kone med stort kjøkkenforklæde paa og en suppeslev i den ene haand.

"Hvor er jeg?" spurte Hagbart mat.

"Hos gode venner", svarede hun smilende. "Sig bare stille; doktoren siger, De maa endelig have ro."

"Men hvordan er jeg kommen hid?"

"De kjørte dig paa en vogn helt fra den stationen, toaene stødte sammen ved", forklarede pigebarnet vigtig. "Da du saa ud, som om du var død; du knæbde dig bare bitte libet grand, da far og Oskar laade dig ned paa sengen; og siden har du sovet i sikkert tre dage; men doktoren saade —"

"Hys, du maa ikke strable sliq, Antonie", afbrød moderen. "Mr. Lie kan gjerne ikke have godt af det."

"Bed dere, hvem jeg er ogsaa, da?" afbrød Hagbart endnu mere forbauset.

"Ja Oskar saa navnet dit i tegnebogen; men han havde kjendt dig igjen før", begyndte den lille paany. "Han siger, du hjalp ham, dengang han var en stakkars fattiggut hjemme i Norge, før jeg blev sødt."

"Jeg har da aldrig hjulpet nogen, det jeg ved", indvendte den sige, som kom mere og mere i vilbrede med, hvordan dette kunde henge sammen.

"Gaa nu ud i kjøkkenet og se efter, at mr. Lies suppe ikke koger over", sagde konen, idet hun rakte slevben til datteren; og da den lille var forsbunden gennem døren, vendte hun sig atter til Hagbart og sagde: "Kan De ikke hufte, at De engang gav en liben fattiggut penge til at tjøbe straatpaa for? — Det var min søn. Men de hngste har ikke rede paa noqenting — af dette her", tilføiede hun hurtig; thi nu kom Antonie styrten ind igjen for at bede sin mor tage gryden af varmen; — den kogte akkurat som en søs.

Hagbart Lie blev liggende en stund i dybe tanker. En masse halvglemte barndomsminder dukkede frem for hans erindring.

Saa denne vakre, velklædte kone var fattig-

guttens mor, som stred med vaff og rengjøring for bedre folk!

Den første tid efter sit møde med straffangens søn havde han ofte tænkt paa hende; men det billedet, der dengang foresvævede ham, var nok et helt andet end det, han netop havde seet; — han begreb ikke dette; — det maatte være en drøm eller vilde feberfantaster.

Men underlig let følte han sig om hjertet!

Den knugende bekymring for fremtiden var som blæst bort; og da hans pleierste kom ind med en kop varm suppe, var han falden i en fast søvn, hvorfra han vaagnebe et par timer senere, sulken og fremdeles ved fuld bevidsthed, saa doktoren allerede samme eftermiddag erklærebe ham udenfor fare; han maatte bare være taalmodig for det vilde nok tage tid, inden han groede saapas sammen igjen, at han kunde komme op.

Forresten var det ingen sag at ligge sig der i hufet, sliq som de opbartebe ham allesammen og gif og studerede paa, hvordan de skulde gjøre det godt for ham; — bare for den ene kobberstillingsens skyld.

"Saa den har nok haaret større renter end nogen af de balere, jeg har haft mellem hænderne i mit liv", pleiede Hagbart at sige, naar han siden fortalte sine børn om, hvordan han i den hderste nød var bleven hjulpet paa føde igjen af Oskars far, der havde arbeidet sig op til en velstaaende farmer over i Amerika.

* * *

Det er mangfoldige aar, siden denne historie hændte. Jeg hørte den af min far, mens jeg var liben pige; men jeg ved, den er ganske sand; for han havde den fra en af Hagbart Lies egne sønner.

Hos bedstemor.

I gamle fru Drehers dagligstue hang et stort oljemaleri over den lange, lave sofa, hvor børnehørnene saa gjerne vilde ligge i mørke og se paa kaffelovnskjøret, der dansede bortover gulvteppet.

Naar de kom paa besøg, havde de det saa travelt med at løbe ude hele dagen, at bedstemor ikke saa stort til dem uden ved maaltiderne; men straks aftenmaden var fortæret, halede de hende ind i dagligstuen, satte hende ned i den store lænestol, krøb selv op i sofaen og begyndte at gnaale paa historier fra den gang, hun var liben pige.

Stakkars fru Dreher var ofte aldeles op-raad med, hvad hun skulde fortælle; men denne jul følte hun sig rent ovenpaa; for hun havde besøg af sine børnebørn nordensfra, og for dem var alle beretningerne nye.

Naar de smaa for første gang gjorde sin indtrædelse hos bedstemor, lagde de allesammen øieblikkelig merke til billedet over sofaen. Det forestillede to syv-otteaar gamle pigebørn, aldeles ens klædte i hørrede kjoler, sibe, broderede mameluffer og gule støvler. Paa hovedet havde de umaadelige hvide hatte med lange slagrebaand og hserødt for, og den ene holdt en kurv med roser i haanden, mens den anden ledede en liden hund i et baand.

"Nei hvem er det?"

"Det er mig og min ældste søster, som døde, da hun var femten aar gammel", forklarede fru Dreher.

Børnebørnene saa interesseret paa billedet; de ældre smaapiger havde et og andet at bemærke om dragten; men de hngste betragtede med ddb beundring alle de straalende farver og misundte nok de to søstre adskilligt, — især de gule støvler og halshandskerne.

Saaledes gik det til, at bedstemors fortællinger fra skændne dage som regel begyndte med den gang, hun havde faaet sliig guld dragt.

"Vi boede netop ude paa Vesterbro i et pent lidet hus med have foran."

"Vesterbro er i Rjebenhavn, det; for bedstemor er dansk, ved dere", oplyste en af de større til underretning for de hngre søstende.

"Ja det er jeg", sagde fru Dreher og nikkede paa sit ærværdige hvide hoved. "Rigtig nok kom jeg hidop, da jeg blot var atten aar gammel, og nu er jeg over otti; men jeg regner mig alligevel for dansk."

"Hvordan var det saa, da?" spurgte smaabørnene, som gjerne vilde komme til selve sagen og syntes, at den slags betragtninger ikke var spor af morsomme.

"Nu ja, fra vore vinduer kunde vi til en vis grad holde regnskab med, hvad der foregik ved hoffet, naar det opholdt sig paa Fredriksberg slot, og det var noget, som interesserede os børn umaadelig.

Naar de smaa pager i blaa trøier og hvide benklæder kom forbi, vidste vi, at der skulde være taffel, og naar sluproerne marscherede afsted med sine aarer paa skulderen, sendte vi mere end et længselsfuldt blik efter dem; for nu skulde majestæterne ro omkring paa kanalerne i haven.

Selvfølgelig fik vi børn ikke lov at gaa ud til

Fredriksberg, hvis ikke far og mor var med; derfor kom vi kun sjelden did; thi vore forældre havde ingen fornøielse af at løbe efter de kongelige baade, hvorover vi i høi grad forbaufede os.

Naar det saa endelig en gang lykkedes os at overtale dem til at gaa med, var vi rent ustyrlige af glæde. Vi løb hele tiden langs kanalerne for at faa se kongen og dronningen saa ofte som muligt; straks vi havde hilst paa dem i en dreining, styrkede vi afsted igjen, og ved at tage veien over en bro lykkedes det os at naa den næste før baaden, og vi kunde atter se dem passere, mens vore forældre var nær ved at sprænge sig for at holde trop med os; thi at stanse os i farten var aldeles umuligt.

Især husker jeg en søndag, da vi netop havde faaet de dragter, som I ser paa billedet; og I kan nok vide, at vi to lyst lang vei.

Som vi nu stod og saa baadene glide forbi for fjerde eller femte gang, hørte dronningen hovedet i retning af os og sagde et par ord til kongen, sandsynligvis: "der er de igjen", eller noget lignende. Far og mor, som befandt sig lige bag os, saa det ogsaa; og siden blev de i lange tider kaldt til vidne paa, at det var sandt, naar vi fortalte vore smaa veninder, at baade kongen og dronningen havde lagt merke til os."

"Huster du din bedstemor?" kunde saa en af de smaa spørge; for de fik aldrig nok og lod sjelden fru Dreher puste ordentlig ud, før hun maatte til igjen.

"Nei ikke synderlig. Hun boede rigtig nok hos os; men hun døde, før jeg var fire aar. Min mor har fortalt mig, at da hun flyttede til os, var jeg netop kommen saa vidt, at jeg kunde stæbe over gulbet; og saa morede jeg mig med at trække skammelen væk under fødderne paa den gamle.

En dag fik mor se det og vilde tugte mig; men da blev bedstemor næsten sint og sagde, at de skulde lade det stakkars barn være i fred, til stor forbauselse for min mor, der nok huffede, hvor strengt hun selv blev holdt, mens hun voksede op.

De var fire søstre, men havde bare en bror, der var moderens søsten. Inde i stuerne skulde pigebørnene ikke røre sig af pletten, men maatte sidde paa hver sin stol med et haandarbejde.

Gik saa moderen ud et øieblik, styrkede de alle fire hen til vinduerne for at se ned paa gaden; men straks, hun tog i dørlinken, sad de atter paa sine pladse, ranke i ryggen som tændte lys.

(Forts.)

Stakkars gut.

(Se billedet.)

Stakkars gut! Han maa bruge to krykker, naar han skal gaa, og selv da orker han ikke at gaa langt, men maa snart sætte sig ned for at hvile. Og baade han og den anden gut ser ud til at være saa fattige; de er saa usfelt klædte.

Har I ikke ondt af den lille gutten?

Men saa husk paa at være rigtig snilde mod dem, som er syge og har det ondt. Prøv, om I ikke kan finde paa en eller anden maade at glæde dem paa. Spørg far og mor, om I ikke kan faa lov til at gaa hen og sidde lidt hos eders syge ven eller veninde — tiden falder saa lang for dem, som er syge. Men det kan jo være, at de er saa syge, at de har bedst af at have ro! Men saa kunde du kanske finde paa lidt, som du kunde sende bort til dem, især hvis de er fattige. Kanske du burde snakke til mor om det!

Og saa endnu ét:

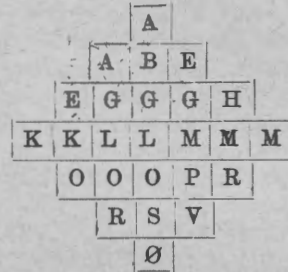
I som er friske og sterke. Tænk over, hvor godt I har det, tal Gud og glæd eder i eders lykkelige barneid. Saa aldrig og grin! Vær ikke misfornøiet og sig, at I heder eder! Tænk friske børn hede sig i den heilige sommertid! Det er jo rent ilde, naar man hører saadant.

Saa ønsker vi eder rigtig megen glæde i sommerferien.

Opl. paa bogstavaarden i nr. 30.

Unbesbjergene.

Diamantgaade.

Bogstaverne i denne figur skal ordnes sli, at den vandrette og lodrette midtlinje lyder ens, og de fem vandrette linjer giver følgende navne:

1. En by i Forindien.
2. En by i Eber'ge.
3. En by i Tyskland.
4. Et insk.
5. Et kryddyr.

Konstanse Branæs
K. istianta.

Billedgaade.

